

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

17 септември 2020 година *

„Обжалване — Институционално право — Член на Европейския парламент — Протокол за привилегиите и имунитетите на Европейския съюз — Член 8 — Парламентарен имунитет — Дейност без връзка с парламентарните задължения — Публикация в профила на депутата в Twitter — Член 9 — Парламентарна неприкосновеност — Обхват — Решение за снемане на парламентарния имунитет“

По дело C-12/19 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 7 януари 2019 г.,

Mylène Troszczynski, с местожителство в Нойон (Франция), за която се явява F. Wagner, адвокат,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

Европейски парламент, за който се явяват S. Alonso de León и C. Burgos, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: M. Vilaras, председател на състава, S. Rodin, D. Šváby, K. Jürimäe и N. Piçarra (докладчик), съдии,

генерален адвокат: P. Pikamäe,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 2 април 2020 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Решение

- 1 С жалбата си жалбоподателката иска отмяна на решение на Общия съд на Европейския съюз от 8 ноември 2018 г., Troszczynski/Парламент (Т-550/17, непубликувано, наричано по-нататък „обжалваното решение“, EU:T:2018:754), с което той отхвърля жалбата ѝ за отмяна на решение на Европейския парламент от 14 юни 2017 г. за отнемане на парламентарния ѝ имунитет (наричано по-нататък „спорното решение“).

Правна уредба

- 2 Член 8 от Протокол № 7 за привилегиите и имунитетите на Европейския съюз, приложен към Договора за ЕС и Договора за функционирането на ЕС (ОВ С 202, 2016 г., стр. 266, наричан по-нататък „Протоколът“), предвижда:

„Членовете на Европейския парламент не могат да бъдат подлагани под каквато и да било форма на претърсване, задържане или съдебно производство във връзка с изразените от тях мнения или подадените от тях гласове при изпълнението на задълженията им“.

- 3 Член 9 от Протокола гласи:

„По време на сесиите на Европейския парламент неговите членове притежават:

- а) на територията на тяхната собствена държава — имунитетите, предоставяни на членовете на националните парламенти;
- б) на територията на всяка друга държава членка — имунитет от всякаква форма на задържане или съдебно производство.

Имунитетът действа по подобен начин и по отношение на горепосочените членове по време на тяхното пътуване до и от мястото на заседанието на Европейския парламент.

Не може да има позоваване на имунитета, когато член на парламента бъде заловен на мястото на извършване на нарушение и имунитетът не е пречка за Европейския парламент да упражни правото си за отнемане на имунитета на някой от неговите членове“.

- 4 Член 5 от Правилника за дейността на Европейския парламент (8-ми парламентарен мандат — януари 2017 г.), озаглавен „Привилегии и имунитети“, предвижда в параграф 2, второ изречение:

„Парламентарният имунитет не е лична привилегия на отделния член на ЕП, а представлява гаранция за независимостта на Парламента като цяло и на неговите членове“.

Обстоятелства, предхождащи спора

- 5 За нуждите на настоящото производство обстоятелствата по спора, изложени в точки 1—10 от обжалваното съдебно решение, могат да бъдат обобщени, както следва.
- 6 Жалбоподателката е избрана за депутат в Европейския парламент на изборите за 8-мия парламентарен мандат, проведени от 22 до 25 май 2014 г.
- 7 На 23 септември 2015 г. снимка на група жени, носещи облекло, закриващо цялото лице с изключение на очите, които, изглежда, чакат на опашка пред каса за изплащане на семейни обезщетения (наричана по-нататък „КСО“), е публикувана в профила на жалбоподателката в

социалната мрежа Twitter. Снимката е придружена от следния коментар: „КСО в Росни-су-Боа, 9 декември 2014 г. Предполага се, че носенето на бурка е забранено от закона[...]“. (наричан по-нататък „спорният публикуван в Twitter текст“).

- 8 Вследствие на тѣжба, подадена на 27 ноември 2015 г. от генералния директор на КСО в Сен-сен-Дьони (Франция) за обвинение в клевета срещу публичната администрация, на 19 януари 2016 г. прокурорът на Републиката в Бобини (Франция) образува досъдебно производство за подбуждане на „омраза или насилие към лице или група лица заради техния произход или тяхната принадлежност/непринадлежност към определен етнос, определена народност, раса или религия“, както и за клевета.
- 9 Жалбоподателката е призована на първоначален разпит от разследващ магистрат на 20 септември 2016 г. Тя противопоставя парламентарния си имунитет на тази призовка.
- 10 На 23 септември 2016 г. разследващият магистрат към Tribunal de grande instance de Bobigny (Окръжен съд Бобини, Франция) отправя искане до Парламента за снемане на посочения имунитет.
- 11 На 1 декември 2016 г. френският министър на правосъдието предава това искане на председателя на Парламента.
- 12 Жалбоподателката е изслушана от комисията по правни въпроси на Парламента на 11 април 2017 г.
- 13 На 14 юни 2017 г. Парламентът приема спорното решение.
- 14 С определение от 26 април 2018 г. заместник-председателят на Tribunal de grande instance de Bobigny (Окръжен съд Бобини), провеждащ разследването, предава жалбоподателката на Tribunal correctionnel (Първоинстанционен наказателен съд, Франция).

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

- 15 С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 12 август 2017 г., жалбоподателката иска отмяна на спорното решение, както и обезщетение за неимуществените вреди, които твърди, че е претърпяла в резултат от него.
- 16 В подкрепа на исканията си тя излага четири основания, изведени: първото, от нарушение на член 8 от Протокола, второто, от нарушение на член 9 от Протокола, третото, от неизпълнение на задължението за мотивиране и нарушение на принципите на равно третиране и на добра администрация и четвъртото, от нарушение на правото на защита и от възражение за незаконосъобразност на член 9, параграф 9 и на член 150, параграф 2 от Правилника за дейността.
- 17 Общият съд разглежда първите две основания заедно, като най-напред припомня в точка 34 от обжалваното съдебно решение, че ако Парламентът, сезиран с искане за снемане на парламентарния имунитет, достигне до извода, че деянията в основата на това искане не попадат в обхвата на член 8 от Протокола, той следва да провери дали съответният депутат се ползва от предвидения в член 9 от Протокола имунитет за същите деяния, и ако това е така, да реши дали следва да снесе този имунитет.
- 18 По-нататък, Общият съд разделя доводите, развити от жалбоподателката в подкрепа на тези две основания, на пет части: първата, че за спорния публикуван в Twitter текст се прилагал член 26 от Френската конституция; втората, че посоченият текст представлявал мнение, изразено при

изпълнение на парламентарните задължения на жалбоподателката по смисъла на член 8 от Протокола; третата, за нарушаване на основното право на свобода на изразяване от страна на Парламента с неоснователното отнемане на парламентарния имунитет на жалбоподателката; четвъртата, че жалбоподателката не била автор на спорния публикуван в Twitter текст; и петата, за накърняване на независимостта на жалбоподателката, както и тази на Парламента.

- 19 Общият съд отхвърля първата част като неотнoсима. В точка 41 от обжалваното решение той констатира, че мотивът, поради който Парламентът приема, че жалбоподателката не може да се ползва от член 26 от Френската конституция, не е свързан с това, че спорното изявление е направено в Twitter, а по-скоро с това, че спорният публикуван в Twitter текст не може да се квалифицира като изразено мнение или подаден глас при изпълнение на парламентарните задължения на жалбоподателката по смисъла на член 8 от Протокола.
- 20 Втората част е отхвърлена като неоснователна. В точка 53 от обжалваното съдебно решение Общият съд по същество констатира, че спорният публикуван в Twitter текст основно е целял да изрази съжаление заради неспазването на френски закон, забраняващ закриване на лицето на обществени места, по повод на конкретно събитие, за което се предполага, че трябва да се състои пред организация, на която е възложена задача по предоставяне на обществена услуга на територията на Франция, и не може да се приравни на по-общо изразяване на позиция по текущи или разглеждани от Парламента актуални теми. Въз основа на това в точка 54 от обжалваното съдебно решение Общият съд стига до извода, че няма пряка, очевидно налагаща се връзка между спорният публикуван в Twitter текст и парламентарните задължения на жалбоподателката и че поради това, без да допуска явна грешка в преценката, Парламентът е приел, че обвиненията срещу жалбоподателката не са свързани с изразено мнение или подаден глас при изпълнение на задълженията ѝ като член на Парламента по смисъла на член 8 от Протокола.
- 21 Третата част също е отхвърлена като неоснователна. Макар в точка 58 от обжалваното съдебно решение Общият съд да припомня, че член 8 от Протокола е тясно свързан със защитата на свободата на изразяване на мнение, в точка 59 от това решение той все пак приема, че деянията, в които жалбоподателката е упрекната, не попадат в обхвата на посочения член и следователно, че Парламентът не е нарушил тази свобода.
- 22 Общият съд отхвърля четвъртата част като неотнoсима. В точки 61 и 62 от обжалваното решение той отбелязва, от една страна, че въпросът дали условията за отнемане на имунитета са налице към момента на направеното за целта искане, е отделен от въпроса относно преценката дали деянията, в които е обвинен съответният депутат, са доказани, и от друга страна, че Парламентът не е компетентен да се произнесе относно възможността на жалбоподателката да се вмени отговорност за тези деяния.
- 23 Накрая, петата част е отхвърлена като неоснователна. В точки 66 и 67 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че след като член 9 от Протокола разрешава на Парламента да снесе имунитета, от който се ползват депутатите, тази институция не може да бъде упрекната, че предвид обстоятелствата по случая и в резултат от искането, предадено от френския министър на правосъдието, е счела за уместно да отнеме имунитета на жалбоподателката, за да даде възможност провежданото от френските съдебни органи разследване да продължи.
- 24 В точка 102 от обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля изцяло третото основание, първата част от което е изведена от нарушение на задължението за мотивиране и на принципа на равно третиране, а втората — от нарушение на принципа на добра администрация.
- 25 Що се отнася до първата част на това основание, с която жалбоподателката твърди, че Парламентът я е третирал различно от депутатите, които се намират в сходно положение, без да е обосновал това в достатъчна степен, в точка 76 от обжалваното съдебно решение Общият

съд уточнява, че документът на Комисията по правните въпроси и по въпросите на вътрешния пазар на Парламента от 6 юни 2003 г., озаглавен „Съобщение № 11/2003 до членовете“, имащ за предмет „Отнемане на имунитета в съответствие с член 9 от Протокола за привилегиите и имунитетите. Принципи, установени въз основа на делата, свързани с изразяване на мнения“ (наричано по-нататък „Съобщение № 11/2003“), на което се позовава жалбоподателката в подкрепа на тази първа част, не е акт на Парламента по смисъла на член 288 ДФЕС и няма задължително действие. По-нататък в точки 80 и 81 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, от една страна, че жалбоподателката не е уточнила нито действията, нито думите, в които са били упрекнати депутатите, посочени от нея като ползващи се от това съобщение лица, нито при какви обстоятелства са настъпили разглежданите деяния, поради което тя не е доказала, че положението на тези депутати е сравнимо с нейното. От друга страна, след като в случая не съществува пряка връзка между спорния публикуван в Twitter текст и парламентарните задължения на жалбоподателката, тя не е доказала, че Парламентът се е отклонил от посочения в това съобщение принцип, съгласно който, ако действията, в които е обвинен депутатът, попадат в рамките на неговата политическа дейност или са пряко свързани с нея, имунитетът не се отнема.

- 26 Що се отнася до втората част на същото основание, в точки 88 и 99 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че жалбоподателката не е представила никакво конкретно доказателство, освен различията в политическата идеология, годно да се установи, че френското правителство, и по-специално френският министър на правосъдието, е предприело целенасочени действия против Националния фронт, на който тя е един от представителите, нито пък че единствено или поне отчасти причина за започване на досъдебното производство в случая било членството ѝ в тази партия. В точка 94 от обжалваното съдебно решение Общият съд констатира също, че няма никакво основание да се счита, че искането за отнемане на парламентарния имунитет на жалбоподателката е направено в рамките на съдебно производство, което не протекло по обичайния ред, по-специално що се отнася до сроковете. Накрая, в точка 96 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че никое от приведените в тази връзка от жалбоподателката съображения — а именно че спорният публикуван в Twitter текст бил написан от нейния сътрудник, че тя го изтрила веднага след като узнала за него, и че при осъдителна присъда има опасност като съпътстващо наказание тя да бъде лишена от избираемост, както и да загуби мандата си на член на Европейския парламент, а също и всички останали нейни изборителни мандати — не са сред обстоятелствата, които Парламентът трябва да вземе предвид, за да прецени дали в случая са налице условията за отнемане на парламентарния имунитет по член 9 от Протокола.
- 27 По съображения за изчерпателност в точка 101 от обжалваното съдебно решение Общият съд констатира, че определението за предаване на Tribunal correctionnel, споменато в точка 14 от настоящото решение, е постановено след спорното решение и има за цел да оспори доводите на жалбоподателката относно наличието на *fumus persecutionis* от страна на френските съдебни органи. В това отношение Общият съд подчертава, че съгласно посоченото определение обстоятелството, че жалбоподателката не е автор на спорния публикуван в Twitter текст, не е пречка за нейното преследване на основание на френския Закон от 29 юли 1881 г. за свободата на печата от (JORF от 30 юли 1881 г., стр. 4201) в приложимата му редакция (наричан по-нататък „Законът от 29 юли 1881 г.“).

Искания на страните

- 28 Жалбоподателката моли Съда:
- да отмени обжалваното съдебно решение,
 - да отмени спорното решение,

- да се произнесе по сумата, която следва да ѝ бъде присъдена за съдебни разноски, и
- да осъди Парламента да заплати съдебните разноски.

29 Парламентът моли Съда да отхвърли жалбата и да осъди жалбоподателката да заплати съдебните разноски.

По жалбата

30 В подкрепа на жалбата си до Съда жалбоподателката излага две основания, обединени в един общ раздел, озаглавен „Нарушение на правото на Съюза от Общия съд — грешка при прилагане на правото и грешка при правното квалифициране на деянията — явна грешка в преценката“. По-специално жалбоподателката упреква Общия съд, че е допуснал две „явни грешки в преценката“ при анализа както на второто, така и на третото основание в първоинстанционното производство — грешки, които имали „последиви за правната квалификация, която Общият съд [е дал] на преследваните изявления и на техния контекст“, и довели до погрешното неприлагане на разпоредбите на членове 8 и 9 от Протокола в полза на жалбоподателката.

По първото основание

Доводи на страните

- 31 С първото си основание, позовавайки се на точки 47 и 52—54 от обжалваното съдебно решение, жалбоподателката упреква Общия съд, че не е счел спорния публикуван в Twitter текст за мнение, изразено при изпълнение на парламентарните ѝ задължения. В подкрепа на това основание жалбоподателката изтъква три довода.
- 32 На първо място, Общият съд неправилно констатирал, че събитието, обсъждано в спорния публикуван в Twitter текст, поради географското си местонахождение във Франция не е част от темите, представляващи интерес за европейските депутати, въпреки че всеки депутат е избран от неговата страна член на Парламента, представлява своите избиратели и трябва да поддържа по време на мандата си необходима връзка с тях, като се позовава по-специално на факти, които ги интересуват или ги засягат.
- 33 На второ място, Общият съд неправилно приел, че мнението непременно представлява вземане на обща позиция, изключващо каквото и да било позоваване на конкретно събитие. Според жалбоподателката тази констатация противоречи както на Съобщение № 11/2003, и по-специално на принцип № 2 от него, така и на Закона от 29 юли 1881 г., в приложение на който спорният публикуван в Twitter текст се считал за мнение. Накрая, жалбоподателката се позовава на решение от 8 октомври 2009 г., Brunet-Lecomte и Tanant c/y Франция (CE:ECHR:2009:1008JUD001266206), в което Европейският съд по правата на човека приел, че обидно или клеветническо изказване може да се превърне в елемент от политическия дебат и да бъде защитено въз основа на основното право, каквото е свободата на изразяване на мнение, когато е налице общ интерес от обсъждането му.
- 34 На трето място, Общият съд неправилно приел, че фактът на акцентиране от член на Парламента върху поведение, което противоречи на френския закон, не е обичайно актуален въпрос. В това отношение жалбоподателката изтъква, от една страна, че носенето на бурка на обществени места като външно проявление на принадлежност към исляма е „въпрос от общ интерес, който се отнася до обществения живот, както и до правото на жените“. От друга страна, Общият съд е трябвало да приложи съдебната практика, установена в решение от

6 септември 2011 г., Patriciello (C-163/10, EU:C:2011:543), по силата на която, за да се откаже снемането на парламентарния имунитет на депутат, трябвало да се провери дали той е действал в общ интерес на неговите избиратели в рамките на политическата му дейност.

- 35 От своя страна Парламентът счита, че тези три довода почиват на неправилен прочит на обжалваното съдебно решение и следователно първото основание трябва да се отхвърли по същество.

Съображения на Съда

- 36 С първото си основание жалбоподателката по същество упреква Общия съд, че е нарушил член 8 от Протокола, като е приел, че спорният публикуван в Twitter текст не е мнение, изразено при изпълнение на парламентарните ѝ задължения по смисъла на тази разпоредба.
- 37 В това отношение следва да се припомни, на първо място, че член 8 от Протокола представлява специална разпоредба, която цели да защити свободното изразяване и независимостта на европейските депутати, поради което препятства всяко съдебно производство във връзка с изразените мнения и подадените гласове от тези депутати при изпълнение на парламентарните задължения (вж. в този смисъл решение от 6 септември 2011 г., Patriciello, C-163/10, EU:C:2011:543, т. 26 и цитираната съдебна практика).
- 38 На второ място, предвид целта и текста на член 8 от Протокола, в който изрично се посочват изразените мнения и подадените от членовете на Европейския парламент гласове, той се прилага основно към изявленията, направени от последните в самите помещения на Парламента. Не е изключено обаче изявление, направено от такива депутати извън тези предели, да може да представлява мнение, изразено при изпълнението на техните задължения, като наличието на такова мнение е в зависимост не от мястото, където е направено дадено изявление, а от неговото естество и съдържание. Понятието „мнение“ по смисъла на тази разпоредба трябва да се разбира в широк смисъл — като обхващащо изказванията или изявленията, които по своето съдържание са равнозначни на твърдения, представляващи субективни преценки (вж. в този смисъл решение от 6 септември 2011 г., Patriciello, C-163/10, EU:C:2011:543, т. 29, 30 и 32).
- 39 На трето място, след като предвиденият в член 8 от Протокола имунитет може окончателно да попречи на съдебните органи и на националните юрисдикции да упражняват съответните си правомощия в областта на преследването и санкционирането на престъпления и съответно да лишат увредените от тези мнения лица от достъп до правосъдие, включително с оглед евентуални претенции пред гражданските юрисдикции за получаване на обезщетение за претърпяната вреда, изискваната връзка между изразеното от депутата мнение и парламентарните му задължения трябва да бъде пряка и очевидно налагаща се (вж. в този смисъл решение от 6 септември 2011 г., Patriciello, C-163/10, EU:C:2011:543, т. 33—35).
- 40 На четвърто място, за разлика от парламентарната неприкосновеност, предвидена в член 9, първа алинея, буква а) от Протокола, която зависи от националното право, обхватът на предвидения в член 8 от Протокола имунитет трябва да се установи само въз основа на правото на Съюза, тъй като липсва препращане към националните правни уредби (вж. в този смисъл решение от 6 септември 2011 г., Patriciello, C-163/10, EU:C:2011:543, т. 25).
- 41 В случая, що се отнася до първия довод, изтъкнат в подкрепа на първото основание, следва да се констатира, както отбелязва генералният адвокат в точки 61—63 от заключението си, че противно на твърденията на жалбоподателката, Общият съд не потвърждава, че твърдяното коментирано събитие в спорния публикуван в Twitter текст не е част от темите, представляващи интерес за член на Европейския парламент, тъй като географски е

локализирано във Франция. Той не изключва и възможността събития, имащи отношение към проблеми, свързани с ислямизма и нахърняването на правата на жените, да представляват въпроси от общ интерес. В точка 53 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема по същество, че тъй като спорният публикуван в Twitter текст изразява по-скоро намерение да се акцентира върху поведение, което противоречи на френския закон, отколкото стремеж да се защитят правата на жените, той не може да се приравни на по-общо изразяване на становище по актуални или обсъждани от Парламента теми.

- 42 От това следва, че първият довод, изтъкнат в подкрепа на първото основание, произтича от неправилен прочит на обжалваното съдебно решение и трябва да се отхвърли.
- 43 Що се отнася до втория довод, изтъкнат в подкрепа на първото основание, следва да се констатира, първо, както генералният адвокат отбелязва в точки 64 и 65 от заключението си, че в точка 46 от обжалваното съдебно решение Общият съд не ограничава понятието „мнение“ по смисъла на член 8 от Протокола до изразяването на общи позиции, изключвайки всякаво позоваване на конкретни събития. Напротив, като се позовава на практиката на Съда относно понятието „мнение“, Общият съд припомня, че това понятие трябва да се разбира в широк смисъл, като обхващащо изказванията или изявленията, които по своето съдържание представляват твърдения, изразяващи субективни преценки. Следователно Общият съд не е ограничил неоснователно това понятие, а само е констатирал в края на своя анализ липсата на пряка, очевидно налагаща се връзка между спорния публикуван в Twitter текст и парламентарните задължения на жалбоподателката.
- 44 Второ, без да се засяга естеството му на необвързващ в правно отношение акт, Съобщение № 11/2003, на което се позовава жалбоподателката, само уточнява в принцип № 2 от него, че се считат за изразяване на мнения, свързани с политическата дейност на депутата, поради което имунитетът не се отнема, изявленията, дори от трибуна, запазена за обществеността в национален парламент, направени в публични заседания, в политически публикации, в пресата, в книга, по телевизията, под формата на подписано политическо споразумение и дори пред юрисдикция, без обаче да се произнася по изискваните условия, за да могат тези мнения да попадат конкретно в приложното поле на член 8 от Протокола в качеството на мнения или подадени гласове на депутатите при изпълнението на техните парламентарни задължения. Следователно нищо в това съобщение не може да бъде изтъкнато срещу извода на Общия съд, че спорният публикуван в Twitter текст не спада към изпълнението на парламентарните задължения на жалбоподателката по смисъла на член 8 от Протокола, както е тълкуван по-специално в решение от 6 септември 2011 г., Patriciello (C-163/10, EU:C:2011:543, т. 32—35).
- 45 Трето, както бе припомнено в точка 40 от настоящото решение, след като обхватът на предвидения в член 8 от Протокола имунитет трябва да бъде установен единствено въз основа на правото на Съюза, доводът на жалбоподателката, основан на Закона от 29 юли 1881 г., е ирелевантен и трябва да се отхвърли като неотносим.
- 46 Четвърто, също е ирелевантно решението на Европейския съд по правата на човека от 8 октомври 2009 г., Brunet-Lecomte и Tanant с/у Франция (CE:ECHR:2009:1008JUD001266206), на което се позовава жалбоподателката в този контекст. Достатъчно е да се констатира, че това решение не се отнася до въпроса дали дадено изявление представлява мнение, изразено от депутат при изпълнението на неговите задължения, а се отнася, както посочва самата жалбоподателка, до възможността да се приеме, че клеветническо изказване е защитено от основното право на свобода на изразяване на мнение.
- 47 Що се отнася до третия довод, изтъкнат в подкрепа на първото основание, следва да се отбележи, че противно на твърденията на жалбоподателката, Общият съд не е констатирал, че фактът, че депутат поставя акцент върху поведение, което противоречи на национален закон, не е често обсъждан актуален въпрос. Всъщност в точка 53 от обжалваното съдебно решение

Общият съд се е задоволил да констатира, че спорният публикуван в Twitter текст явно по-скоро представлява желание да се постави акцент върху поведение, което противоречи на френски закон, отколкото стремеж да се защитят правата на жените, така че фактът, че жалбоподателката е заместващ член на Комисията по правата на жените и на равенството на половете в Парламента, не би могъл да позволи свързването на спорният публикуван в Twitter текст с парламентарните ѝ задължения.

- 48 От това следва, че първото основание, изведено от нарушение на член 8 от Протокола от страна на Общия съд, трябва да се отхвърли по същество.

По второто основание

Доводи на страните

- 49 С второто си основание, позовавайки се на точки 61, 62, 96, 100 и 101 от обжалваното съдебно решение, жалбоподателката по същество упреква Общия съд, че е потвърдил спорното решение, като неправилно приел, че са изпълнени необходимите условия за снемане на нейния парламентарен имунитет. В подкрепа на това основание жалбоподателката изтъква три довода.
- 50 На първо място, Общият съд неправилно приел, че Парламентът не следва да проверява дали деянията, в които се упреква депутатът, за който се иска снемане на парламентарния имунитет, са доказани, въпреки че Парламентът проверил и установил тези факти.
- 51 На второ място, Общият съд не извел правилните правни последици от член 42 от Закона от 29 юли 1881 г., който въвеждал „каскадна отговорност“ и поради това позволявал на компетентните национални органи да преследват истинския автор на спорния публикуван в Twitter текст, в случая сътрудника на жалбоподателката.
- 52 На трето място, в точка 101 от обжалваното съдебно решение Общият съд извел от определението за предаване на Tribunal correctionnel, споменато в точка 14 от настоящото решение, обратната правна последица на тази, която е трябвало да изведе, като се има предвид, че жалбоподателката не е автор на спорния публикуван в Twitter текст и го е изтрила веднага след като е узнала за него, което доказвало, че тя не е имала намерение да извърши престъпление. Освен това обстоятелството, че единствено жалбоподателката е предадена на Tribunal correctionnel (Първоинстанционен наказателен съд), докато преследването на действителния автор на спорния публикуван в Twitter текст било прекратено по давност, показвало „ожесточеност на съдията“ спрямо нея и свидетелствало за „намерение да ѝ бъдат нанесени политически вреди, което поведение било характерно за действия при *fumus persecutionis*“.
- 53 Парламентът счита, че второто основание е недопустимо, тъй като трите изтъкнати в негова подкрепа доводи не отговарят нито на изискванията, произтичащи от член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, на член 168, параграф 1, буква г) и на член 169 от Процедурния правилник на Съда, както и на практиката на Съда относно установяването на грешките на Общия съд, които могат да бъдат изтъкнати в подкрепа на жалба, нито на условията, при които грешки в преценката на доказателствата могат да бъдат подложени на контрол от Съда в рамките на производство по обжалване. Парламентът се основава по-специално на определения от 27 юни 2013 г., Concal/Комисия, C-570/12 P, непубликувано, EU:C:2013:440, т. 13 и от 16 септември 2010 г., Dominio de la Vega/CХВП (C-459/09 P, непубликувано, EU:C:2010:533, т. 44).

Съображения на Съда

- 54 С второто си основание жалбоподателката по същество упреква Общия съд, че е нарушил член 9 от Протокола, като е потвърдил спорното решение.
- 55 В самото начало следва да се отбележи, че изтъкнатите в подкрепа на второто основание доводи установяват в достатъчна степен грешките, в които жалбоподателката упреква Общия съд, така че, противно на твърденията на Парламента, това основание не трябва веднага да се отхвърли като недопустимо.
- 56 Що се отнася до разглеждането на това основание по същество, следва да се припомни, че макар член 9, първа алинея, буква а) от Протокола да предвижда, че по време на сесиите на Парламента неговите членове се ползват на националната си територия с имунитетите, признати на членовете на парламента на тяхната страна, същият член уточнява в трета алинея, че Парламентът може да реши да снесе имунитета на един от своите членове.
- 57 Що се отнася до първия довод, изтъкнат в подкрепа на второто основание, следва да се отбележи, че Общият съд правилно е констатирал в точки 61, 62 и 96 от обжалваното съдебно решение, че въпросът дали към момента на подаване на искането са изпълнени условията за снемане на парламентарния имунитет, е различен от този, който се състои в това да се определи дали деянията, за които е упрекнат съответният депутат, са доказани, тъй като този въпрос е от компетентността на органите на държавата членка.
- 58 Макар да е вярно, както констатира Общият съд в точка 100 от обжалваното съдебно решение, че в спорното решение Парламентът признава, че жалбоподателката не е лицето, което е автор на спорния публикуван в Twitter текст, и че тя го е изтрила веднага след като е узнала за него, тази констатация има за цел единствено да изложи фактите, доведени до знанието му в подкрепа на искането за снемане на парламентарния имунитет на жалбоподателката, и по никакъв начин не може да бъде приравнена на преценка на отговорността на жалбоподателката за евентуалното използване на нейния профил в Twitter от сътрудника ѝ, която евентуално може да накара Парламента да откаже отнемането на нейния имунитет на основание член 9 от Протокола. Следователно Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че това обстоятелство няма отражение върху законосъобразността на спорното решение.
- 59 Що се отнася до втория довод, изтъкнат в подкрепа на второто основание, с който жалбоподателката упреква Общия съд, че не е извел подходящите правни последици от член 42 от Закона от 29 юли 1881 г., следва да се констатира, че при приемането на спорното решение нито Парламентът, нито Общият съд са били длъжни, при разглеждането на законосъобразността на същото, да прилагат Закона от 29 юли 1881 г. Следователно този довод е неотносим.
- 60 Що се отнася до третия довод, достатъчно е да се констатира, че той се отнася до точка 101 от обжалваното съдебно решение, в която, както посочва самият Общ съд, е изложен мотив по съображения за изчерпателност спрямо мотивите, изложени в точки 99 и 100 от това решение. От една страна обаче, жалбоподателката не оспорва точка 99 от обжалваното съдебно решение, а от друга страна, точка 100 от него, както следва от точка 58 от настоящото решение, не е опорочена от грешка при прилагане на правото. При това положение този довод следва да се отхвърли като неотносим (вж. в този смисъл решение от 30 май 2018 г., Azoulay и др./Парламент, C-390/17 P, EU:C:2018:347, т. 29).
- 61 Вследствие на това второто основание трябва да се отхвърли отчасти по същество и отчасти като неотносимо.
- 62 От всичко изложено по-горе следва, че настоящата жалба трябва да се отхвърли.

По съдебните разноси

- ⁶³ Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноси, ако е направено такова искане. Тъй като Парламентът е направил искане за осъждането на жалбоподателката и последната е загубила делото, тя трябва да бъде осъдена да заплати разноските, направени в настоящото производство по обжалване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

- 1) Отхвърля жалбата.**
- 2) Осъжда г-жа Mylène Troszczynski да заплати съдебните разноси.**

Подписи